
NEUVOTTELUKOKOUS JA TYÖLÄISET

Neuvottelukokoukset on pysäytetty. Neuvottelut vastapuolien välillä on keskeytetty⁶⁸. Vanha ja ikuisesti uusi neuvottelukokous on vielä kerran tehty tyhjäksi. Valtuutettujen neuvosto, organisaatio-toimikunta, vaatimusten käsittely, selostukset joukkojen keskuudessa, työläisten laaja yhteenliittäminen toimikuntiansa ympärille, toimikuntien yhdistäminen liittojen ympärille, liittojen yhdistäminen sosialidemokratian ympärille -- kaikki se on keskeytetty ja heitetty menneisyyteen. Unhoitettu on myöskin entiset farisealaiset puheet „tuotannon säännöstelemisestä“ neuvottelukokouksen avulla sekä työläisten ja isäntien välisen „suhteiden jalostamisesta“. Vanha tiflisiläinen ilveilijä herra Dzhunkovski ilmoittaa „näytännön“ päättäneeksi. Pääoman viheliäinen lakeija herra Kara-Murza taputtaa hänelle käsiään. Esirippu laskee ja etemme avautuu ennestään tuttu kuva: odottaessaan uusia myrskyjä ja uusia yhteenottoja naftateollisuudenharjoittajat ja työläiset jäävät entisiin asemiin. Vähän „käsittämätöntä“ vain on: eilenhän vielä naftateollisuudenharjoittajat pyytämällä pyysivät työ-

läisiä suostumaan neuvottelukokoukseen, lopettamaan „osittaislakkojen anarkian“, „sopimaan“ heidän kanssaan, ja kuuluisan Dzhunkovskin persoonassa viranomaiset kutsuivat luokseen vaikutusvaltaisia työläisiä, järjestivät heidän kanssaan virallisia neuvotteluja, vakuuttelivat heille kollektiivisen sopimuksen hyödyllisyyttä — ja yht’äkkiä tällainen jyrkkä muutos: neuvottelukokous julistetaan tarpeettomaksi, kollektiivinen sopimus vahingolliseksi, „osittaislakkojen anarkia“ toivottavaksi!

Mitä tämä merkitsee, miten voidaan selittää tuo „kummallisuus“? Kuka loppujen lopuksi on „syyllinen“ neuvottelukokouksen myttyynmenoon?

Syyllisiä ovat tietenkin työläiset, vastaa herra Dzhunkovski: me emme vielä olleet aloittaneet neuvotteluja, kun he jo tuppautuivat liittoja koskeviin puhkavaatimuksiin; luopukoot työläiset liitoista, niin silloin meillä tulee neuvottelukokous, muussa tapauksessa me emme neuvottelukokousta tarvitse!

Olemme samaa mieltä, säestävät kuorossa naftateollisuudenharjoittajat, nimenomaan työläiset ovat syyllisiä, luopukoot he liitoista, liittoja meillä ei tarvita!

Mutta hehän ovat oikeassa, työläisethän ovat todellakin syyllisiä, kertaa työläisten vihollisten perässä työläisiä vailla oleva liitto, „verstastyöläisten liitto“: todellakin, minkä vuoksi työläiset eivät voisi luopua liitoista, eikä aluksi olisi parempi hieroa kaupaa luopuen vaatimuksistaan ja sitten alkaa puhua vaatimuksista?

Aivan niin, aivan niin, myöntelee työläisiä vailla olevan liiton perässä lukijoita vailla oleva lehti „Promyslovyi Vestnik“: säädylliset työläiset hierovat

ensin kauppaa ja sitten puhuvat uhkavaatimuksista, ensin he luovuttavat asemansa ja sitten valloittavat ne takaisin, mutta bakulaisilla työläisillä ei ollut tällaista säädyllisyyttä, he osoittautuivat liian säädyttömiksi, melkein boikotisteiksi.

Ja mehän tiesimme sen, mehän aavistimme tuon kaiken jo kauan sitten, huomauttavat syvämielisesti dashnakit ja sosialistivallankumoukselliset: mutta jos työläiset olisivat julistaneet boikotin, tehneet täydellisen eron liitoista ja heittäytyneet suoraan lakkoon ilman minkäänlaista valmistautumista ja joidenkin laajojen joukkojen yhteenliittämistä, niin he olisivat käsittäneet, että ilman „maata ja vapautta“ ei neuvottelukokousta tule olemaan ja että „taistelussa sinä saavutat oikeutesi“⁶⁹...

Näin puhuvat Bakun proletariaatin „ystävät“ ja vihamiehet.

Onko tarpeen todistella näiden Bakun proletariaatin vastaan esitettyjen syytösten perusteettomuutta? Ei tarvitse muuta kuin verrata toisiinsa toisaalta dashnackeja ja sosialistivallankumouksellisia, jotka syyttävät työläisiä kiintymyksestä neuvottelukokoukseen, ja toisaalta verstaslaisia ja naftateollisuudenharjoittajia, jotka syyttävät näitä samoja työläisiä neuvottelun boikotista. — sanon, ettei tarvitse muuta kuin verrata toisiinsa näitä keskenään vastakkaisia mielipiteitä, niin voi heti käsittää mainittujen syytösten koko tolkuttomuuden ja valheellisuuden...

Mutta kuka sitten tässä tapauksessa on todellinen „syyllinen“ neuvottelukokouksen myttyynmenoon?

Luokaamme yleissilmäys neuvottelukokouksen historiaan. Naftateollisuudenharjoittajat eivät ensin-

mäistä kertaa kutsu työläisiä neuvottelukokoukseen, tämä on meillä jo neljäs neuvottelukokous (vuosina 1905, 1906, 1907 ja 1908). Naftateollisuudenharjoittajat ovat aina ensimmäisinä kutsuneet neuvottelukokoukseen ja viranomaiset ovat aina auttaneet heitä „sopimaan“ työläisten kanssa, solmimaan kollektiivisen sopimuksen. Naftateollisuudenharjoittajilla on ollut oma päämääränsä: he ovat tahtoneet pienillä myönnytyksillä turvata itsensä lakoilta, taata itselleen keskeytymättömän naftantuotannon. Viranomaiset ovat olleet vieläkin enemmän kiinnostuneita „hiljaisuudesta ja rauhallisuudesta“ naftamaailmassa, puhumattakaan siitä, että hyvin monet hallituksen jäsenet ovat naftateollisuuden suurimpien toiminimien osakkaita, että verot naftateollisuudesta muodostavat valtion tulo- ja menosäännön erään mitä tärkeimmän tulolähteen, että Bakun masutilla ravitaan „kotimaista teollisuutta“, jonka vuoksi pieninkin seisaus naftateollisuudessa tuntuu välttämättömästi koko Venäjän teollisuuden tilassa.

Mutta siinä ei ole vielä kaikki. Kaiken yllämainitun ohella rauha Bakussa on hallitukselle tärkeä vielä sen vuoksi, että Bakun proletariaatin, niin naftateollisuuden kuin myöskin sen kanssa yhteydessä olevan meriliikenteen proletariaatin, joukkoesiintymiset vaikuttavat tartuttavasti muiden kaupunkien proletariaattiin. Palauttakaa mieliinne tosiasioita. Ensimmäinen yleislakko Bakussa keväällä 1903 oli alkuna Venäjän eteläisten kaupunkien mainehikkaille heinäkuun mielenosoituslakoille⁷⁰. Toinen yleislakko marras—joulukuussa 1904⁷¹ oli merkinä mainehikkaille tammi—helmikuun esiintymisille koko Venäjällä. Vuonna 1905, toivuttuaan nopeasti armenialais-tataarilaisesta

verilöylystä, Bakun proletariaatti syöksyy jälleen taisteluun tartuttaen innostuksellaan „koko Kaukaasian“. Ja vihdoin vuodesta 1906 alkaen, kun Venäjän valtakumous oli jo perääntynyt, Baku ei ole vielääkään „rauhottunut“, aina tähän asti se on nauttinut todellisuudessa eräitä vapauksia ja viettää joka vuosi paremmin kuin missään muualla Venäjällä proletariaasta toukokuun 1 päivää herättäen muissa kaupungeissa jalon kateuden tunnetta... Kaiken tämän jälkeen ei ole vaikeaa ymmärtää, miksi viranomaiset ovat pyrkineet olemaan ärsyttämättä Bakun työläisiä ja tukeneet joka kerta naftateollisuudenharjoittajia heidän yrityksissään neuvotella työläisten kanssa, „sopia“ näiden kanssa ja solmia kollektiivisen sopimuksen.

Mutta me, bolshevikit, vastasimme joka kerta boikotilla.

Miksi?

Siksi, että naftateollisuudenharjoittajat eivät halunneet neuvotella ja solmia sopimusta joukkojen kanssa, joukkojen nähden, vaan pienen henkilöryhmän kanssa ja joukkojen selän takana: he tietävät hyvin, että vain sillä tavalla voidaan pettää naftatyöläisten monituhantisia joukkoja.

Mikä on pääasia meidän neuvottelussamme? Meidän neuvottelukokouksemme on vaatimuksista käytäviä neuvotteluja naftateollisuusproletariaatin ja naftateollisuusporvariston välillä. Jos neuvottelut johtavat sopimukseen, niin neuvottelukokous päättyy määrätiksi ajaksi solmittuun kollektiiviseen sopimukseen, joka on velvoittava kummallekin sopimuspuolelle. Yleensä puhuen meillä ei ole mitään neuvottelukokousta vastaan, sillä määrättyissä oloissa ja yhteisten vaatimusten

pohjalla se voi liittää työläiset yhteen yhdeksi kokonaisuudeksi. Mutta neuvottelukokous voi liittää työläiset yhteen vain siinä tapauksessa: 1) jos joukot osallistuvat siihen mitä aktiivisimmin, käsittelevät vapaasti vaatimuksiaan, valvovat edustajainsa toimintaa j.n.e.; 2) jos joukoilla on mahdollisuus tukea tarpeen tullen vaatimuksiaan yleislakolla. Voivatko työläiset neuvotella aktiivisesti, käsitellä vaatimuksiaan j.n.e. ilman määrättyä kokoontumisvapautta naftalähteillä ja tehtailta, ilman esteettömästi kokoontuvaa Valtuutettujen neuvostoa ja ilman liittojen johtoa? Eivät tietenkään! Voidaanko tukea omia vaatimuksia talvella, jolloin laivaliikenne on pysähdyksissä ja naftan vienti keskeytynyt, jolloin isännät voivat kauemmin kuin mihinkään muuhun aikaan pitää puoliaan yleislakkoa vastaan? Aivan samoin, ei voida! Mutta kaikki tähän mennessä pidetyt neuvottelukokoukset on satutettu nimenomaan talveksi ja tarjottu nimenomaan ilman vaatimusten käsittelyn vapautta, ilman vapaata Valtuutettujen neuvostoa, ilman liittojen puuttumista asiaan, työläisjoukot ja niiden järjestöt on syrjäytetty huolellisesti näyttämöltä, koko asia on annettu mielialaltaan shendrikovilaisten „individien“ pikku ryhmälle. Niin että te siellä, herrat työläiset, valitkaa edustajat ja sen jälkeen voitte hajaantua koteihinne! Neuvottelukokous ilman työläisiä, neuvottelukokous työläisten pettamiseksi -- sellaista meille on esitetty kolmen vuoden aikana. Sellaiset neuvottelukokoukset ovat vain boikotin arvoisia, ja me, bolshevikit, julistimme ne boikottiin...

Työläiset eivät ymmärtäneet tätä kaikkea heti, ja siksi he menivät vuonna 1905 ensimmäiseen neuvot-

telukokoukseen. Mutta heidän oli pakko poistua neuvottelukokouksesta ja tehdä se tyhjäksi.

Työläiset erehtyivät myöskin vuonna 1906 mennessään toiseen neuvottelukokoukseen. Mutta heidän oli uudelleen pakko kieltäytyä neuvottelukokouksesta ja tehdä se vielä kerran tyhjäksi.

Tämä kaikki puhui siitä, että itse elämä tuomitsi ja oikaisi työläisten virheet työntäen heitä kulissien-takaisten, petollisten, shendrikovilaisten neuvottelukokousten boikotin polulle.

Menshevikit, jotka kutsuivat työläisiä tällaisiin neuvotteluihin, auttoivat tietämättään naftateollisuudenharjoittajia työläisten pettämisessä...

Mutta vuonna 1907 asia sai toisen suunnan. Kahden neuvottelukokouksen antama kokemus toisaalta ja bolshevikien tarmokas agitatio toisaalta tekivät tehtävänsä: viranomaisten ja naftateollisuudenharjoittajain esitykseen lähteä neuvottelukokoukseen (jo kolmanteen neuvottelukokoukseen!) työläiset vastasivat päättävällällä kieltäytymisellä.

Siitä hetkestä alkaa Bakun työväenliikkeessä uusi vaihe...

Mutta merkitseekö tämä sitä, että työläiset pelkäsivät neuvottelukokousta? Ei tietenkään! Hekö, jotka olivat käyneet valtavia lakkotaisteluja, pelkäsivät neuvotteluita naftateollisuudenharjoittajain kanssa?

Merkitseekö tämä sitä, että työläiset karttoivat kollektiivista sopimusta? Ei tietenkään! Hekö, jotka olivat kokeneet „joulukuun sopimuksen“, pelkäsivät kollektiivista sopimusta?

Boikotoidessaan neuvottelua marraskuussa 1907 työläiset siten juuri osoittivat, että he ovat riittävän

kypsyneitä ollakseen sallimatta vihollistensa enää petkuttaa heitä shendrikovilaisella kulissientakaisella neuvottelukokouksella.

Ja niinpä sitten, kun viranomaiset ja naftateollisuudenharjoittajat boikotin aaveen nähdessään tiedustelivat meiltä, minkälaisilla ehdoilla me loppujen lopuksi voisimme lähteä neuvottelukokoukseen, me vastasimme, että vain sillä ehdolla, jos työläisjoukot ja heidän liittonsa saavat osallistua mitä laajimmin neuvottelukokouksen koko kulkuun. Vain silloin, kun työläisille annetaan mahdollisuus 1) käsitellä vapaasti vaatimuksiaan, 2) kutsua vapaasti koolle tuleva Valtuutettujen neuvosto, 3) käyttää vapaasti hyväkseen liittojensa apua, 4) valita vapaasti neuvottelukokouksen alkamisaika — vain silloin työläiset lähtevät neuvottelukokoukseen. Samalla liittojen tunnustaminen asetettiin etusijalle. Ehtojen pykäläiä nimitettiin takeiksi. Tässä alettiin ensi kerran käyttää kuuluisaa tunnusta: neuvottelukokous takeiden perustalla tai ei minkäänlaista neuvottelukokousta!

Petimmekö me siten entisten, ilman työläisiä pidettävien shendrikovilaisten neuvottelukokousten boikottitaktiikan? Emme vähääkään! Entisten neuvottelukokousten boikotti jäi täysin koskemattomaksi — me julistimme vain uuden neuvottelukokouksen, neuvottelukokouksen takeiden perustalla, ja vain tällaisen neuvottelukokouksen!

Tarvitseeko todistaa tällaisen taktiikan olevan oikean, tarvitseeko todistaa, että vain tällaista taktiikkaa noudattamalla meidän onnistuisi muuttaa neuvottelukokous työläisten pettämisen välikappaleesta sellaiseksi välikappaleeksi, jolla heidät yhdistetään liittojen ympärille

yhtenäiseksi monituhantiseksi armeijaksi, joka pystyy puolustamaan vaatimuksiaan?

Eivät edes menshevikit, verstastyöläisten liitto ja „Promyslovyi Vestnik“ voineet vastustaa tällaista kantaa, vaan julistivat meidän jälkeemme liittoja koskevan kohdan ultimatiiviseksi. Meillä on käsissämme asiakirjoja, jotka osoittavat, että menshevikit eivät suostuneet neuvottelukokoukseen eivätkä myöskään valtuutettujen vaaleihin ilman, että edeltäpäin tyydytetään liittoja koskeva kohta ja liitoille annetaan lupatodistukset. Kaikki tämä tapahtui ennen organisatio-toimikunnassa käytyjä keskusteluja, ennen Valtuutettujen neuvostoa, ennen valtuutettujen valitsemista. Tietenkin he nyt voivat sanoa, että „ultimatiivisuuden tulee ilmaantua vasta neuvottelujen lopussa“, että he „ovat alusta asti taistelleet vaatimusten ultimatiivisuutta vastaan“ (kts. „Promyslovyi Vestnik“ № 21), mutta nehän ovat tavallisia, jo kauan sitten tunnettuja menshevikileirin selkärangattomien opportunistien „kuperkeikkoja“, jotka vielä kerran osoittavat meidän taktiikkamme johdonmukaisuuden!

Vieläpä eserrät ja dashnakitkin, jotka olivat julistaneet pannaan „kaikki ja kaikenlaisen neuvotteluluontosen“, vieläpä hekin „taivuttivat päänsä“ meidän taktiikkamme edessä päättäessään osallistua neuvottelukokouksen valmistelutyöhön!

Työläiset käsittivät meidän kantamme olevan oikean ja valtava enemmistö heistä äänesti sen puolesta. Kolmestakymmenestä viidestä tuhannesta työläisestä, joiden mielipidettä tiedusteltiin, vain 8 tuhatta äänesti eserrien ja dashnakkien (ehdottoman boikotin) puolesta ja 8 tuhatta menshevikien (ehdottoman neuvottelu-

kokouksen) puolesta, meidän taktiikkamme, takeiden perustalla pidettävän neuvottelukokouksen taktiikan puolesta äänesti 19 tuhatta työläistä.

Täten työläiset eivät hyväksyneet menshevikkien taktiikkaa, ilman työläisiä, ilman takeita pidettävän neuvottelukokouksen taktiikkaa. Työläiset eivät hyväksyneet myöskään dashnakkien ja eserrien taktiikkaa, pilvissä leijailevan boikotin ja järjestämättömän yleislakon taktiikkaa. Työläiset ilmaisivat kannattavansa takeiden perustalla pidettävää neuvottelukokousta, koko neuvottelukokouksen kulun suunnitelmallista käyttämisestä yleislakon järjestämisen hyväksi.

Siinä on neuvottelukokouksen myttyynmenon salaisuus!

Naftateollisuudenharjoittajat lausuiivat yhteen ääneen kannattavansa neuvottelukokousta ilman takeita. Siten he hyväksyivät menshevikkien taktiikan. Me väitämme, että se on paras todistus menshevikkien kannan virheellisyydestä.

Mutta kun työläiset hylkäsivät ilman takeita pidettävän neuvottelukokouksen, niin naftateollisuudenharjoittajat tekivät taktiikassaan täyskäännöksen ja... tekivät tyhjäksi neuvottelukokouksen, julistivat sen boikottiin. Siten he ilmaisivat solidaarisuutensa dashnakkien ja eserrien taktiikalle. Me väitämme, että se on paras todistus dashnakkien ja eserrien kannan kelvottomuudesta.

Bakun proletariaatin taktiikka osoittautui ainoaksi oikeaksi taktiikaksi.

Siksi naftateollisuusporvariston kaikki voimat hyökkäävätkin sitä vastaan. Samaan aikaan, kun naftateollisuusporvaristo hyväksyy täydeliisesti ilman takeita

pidettävän menshevikkien neuvottelukokouksen ja pahimmassa tapauksessa tarttuu itse dashnakkien ja eserrien boikottiin, se ei halua millään hinnalla sopia Bakun proletariaatin kanssa, joka julistaa takeiden perustalla pidettävää neuvottelukokousta!

Se onkin ymmärrettävää. Kuvitelkaapa vain tällainen kuva: hyväksytään määrätyt kohdat — takeet; alkaa työläisten vaatimusten mitä laajin käsittelyminen; Valtuutettujen neuvosto saa yhä lujemman aseman joukkojen keskuudessa; vaatimusten käsittelyn kulussa joukot liittyvät neuvostonsa ympärille ja sen kautta liittojen ympärille; viisikymmentuhantinen joukko, joka on järjestetty yhtenäiseksi armeijaksi, esittää naftateollisuudenharjoittajille vaatimukset; naftateollisuudenharjoittajain on pakko antautua ilman taistelua tai ottaa huomioon vakavasti järjestetty yleislakko, joka on aloitettu heille kaikkein epäedullisimpana ajankohtana, — onko se edullista naftateollisuusporvaristolle? Kuinka tämän jälkeen „Neftjanoje Dielon“ ja „Bakun“⁷² porvarilliset pikku pedot voisivat olla haukkumatta ja naukumatta? Siis alas se, tuo samainen neuvottelukokous, koska sitä on mahdotonta pitää ilman kirottuja takeita, — sanovat naftateollisuudenharjoittajat tehdessään tyhjäksi neuvottelukokouksen.

Siinä on syy, miksi viranomaiset ja naftateollisuudenharjoittajat panivat neuvottelukokouksen myttyyn.

Niin kertoo neuvottelukokouksen historia.

Mutta unohdettuaan kaiken tämän „Promyslovyi Vestnik“ laulaa edelleenkin „johtajien tahdittomuudesta“ kerraten ja märehtien älyttömästi „Bakun“ ja „Neftjanoje Dielon“ johtavia kirjoituksia! Vieläpä

tiflisiläistenkin menshevikkien gruusialainen lehti on katsonut tarpeelliseksi „korottaa äänensä“ säestäessään bakulaisia kadetteja⁷³! Viheliäisiä säestäjiä!

Mutta minkälaisen tulee olla meidän taktiikkamme uuden asiointilan vuoksi?

Naftateollisuudenharjoittajat panivat neuvottelun myttyyn. He haastavat yleislakkoon. Merkitseekö se, että meidän on vastattava viipymättömällä yleislakolla? Ei tietenkään! Puhumattakaan siitä, että naftateollisuudenharjoittajat ovat jo ehtineet koota valtavia naftavarastoja, että he ovat jo kauan valmistautuneet vastarintaan yleislakon varalta, me emme saa unohtaa, että me itse emme ole vielä valmiita sellaiseen vakavaan taisteluun. Toistaiseksi meidän on päätävästi kieltäydyttävä taloudellisesta yleislakosta.

Tarkoituksenmukaiseksi, ajankohtaa vastaavaksi perääntymismuodoksi täytyy tunnustaa vain toiminnimittain käytävä lakko. Menshevikit, jotka miltei „periaatteen“ vuoksi kieltävät tällaisten lakkojen tarkoituksenmukaisuuden (kts. L. A. Rinin kirjasta⁷⁴), hairahtuvat pahasti. Keväällisten lakkojen kokemus osoittaa, että kun ammattiliitot ja meidän järjestömme osallistuvat aktiivisesti toiminnimittain käytävään lakkoon, niin se voi osoittautua yhdeksi kaikkein varimmista keinoista proletariaatin yhteenliittämisessä. Sitä lujemmin meidän on tartuttava tähän keinoon: me emme saa unohtaa, että meidän järjestömme tulee kasvamaan vain sen mukaisesti, kuinka aktiivisesti se osallistuu proletariaatin taistelun kaikkiin asioihin.

Sellainen on meidän lähin taktillinen tehtävämme.

Tehtyään tyhjäksi neuvottelukokouksen viranomaiset haluavat nyt hävittää niinsanotun „bakulaisen

vapauden". Merkitseekö se, että meidän pitää mennä kokonaan maanalaisuuteen ja jättää toimikenttä mustille voimille? Ei tietenkään! Riehuipa taantumus miten hyvänsä, hajoittipa se meidän liittojamme ja järjestöjamme miten tahansa, niin se ei voi sittenkään hävittää naftalähde- ja tehdastoimikuntia aiheuttamatta tehtailla ja naftalähteillä „anarkiaa ja yhteenottoja". Meidän velvollisuutemme on lujittaa näitä toimikuntia innostamalla ne sosialismin hengellä ja yhdistämällä ne toiminimittäin. Ja tätä varten on vuorostaan välttämätöntä, että tehtailla ja naftalähteillä olevat solumme esiintyisivät systemaattisesti tällaisten toimikuntien johdossa ja yhdistyisivät vuorostaan omien edustajainsa kautta myöskin toiminimittäin, piirienvälisesti.

Sellaiset ovat meidän lähimmät organisatoriset tehtävämmä.

Täyttämällä nämä lähimmät tehtävät ja lujittamalla siten liittoja ja järjestöämme me pystymme liittämään naftateollisuustyöläisten monituhantisen joukon lujasti yhteen tulevia taisteluja varten naftateollisuuspääomaa vastaan.

Julkaittu „Bakinski Proletari"
lehden № 5 liitteessä,
heinäkuun 20 pnä 1908
Allekirjoitus: K o b u.

Julkaitaan „Bakinski
Proletari" lehden liitteen
tekstin mukaan